

Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ
ΤΟΥ ΚΥΡ ΓΕΡΟΛΙΜΟΥ

Ὀλημερίς εἶν' ἄφαντος τὸ βράδν στήν ταβέρνα
Κάδεται πάντα συντροφιά κ' εἶναι σὰ νᾶναι μόνος.

- Ἄκουσε, κύρ Γερόλιμε, κρυφὸς καιμὸς σὲ δέρνει!
Μὴν ἔχεις πόνο στὸ κορμί, μήπως σοῦ λείπει ἀγάπη,
Μήπως κανένας ἀκριβὸς σοῦ χάθηκε στὰ ξένα;
- Οὔτ' ἔχω πόνο στὸ κορμί, οὔτε μοῦ λείπει ἀγάπη,
Οὔτε κανένας ἀκριβὸς μοῦ χάθηκε στὰ ξένα,
Μόνο μοῦ χάθη ἀπ' τὴν ψυχὴ κάτι ποὺ πιά δὲ βρῶσκω,
Καὶ μοῦκαμε ἄδεια τὴ ζωὴ, καὶ ἄδειο τὸν Κόσμο μοῦχει,
Καὶ μοῦκαμε τὴν ὑπαρξὴ δεντροῦ ξερριζωμένο.